

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

Poslovni broj: UsII-323/19-5

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Eveline Čolović Tomić, predsjednice vijeća, Senke Orlić-Zaninović i Marine Kosović Marković, članica vijeća, te više sudske savjetnice Ane Matacin, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja

protiv tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, Zagreb, Roberta Frangeša Mihanovića 9, uz sudjelovanje zainteresirane osobe Mjesnog odbora Ogorje, Općina Muć, Donji Muć 254, radi pristupa univerzalnoj usluzi, na sjednici vijeća održanoj 9. travnja 2021.

p r e s u d i o j e

Odbija se tužbeni zahtjev tužitelja za poništenje odluke Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, klasa: UP/I-344-07/19-01/40, urbroj: 376-05-3-19-3 od 9. svibnja 2019.

Obrazloženje

1. Osporenom odlukom tuženika utvrđuje se da je zahtjev zainteresirane osobe za korištenje univerzalne usluge pristupa internetu s brzinama prijenosa podataka od najmanje 1 Mbit/s, razuman (točka I. izreke), nalaže se tužitelju da u naselju Radunić u roku od 90 dana od dana zaprimanja ove odluke omogući korištenje univerzalne usluge pristupa internetu s brzinama prijenosa podataka od najmanje 1 Mbit/s (točka II. izreke), te se tužitelju nalaže da u roku 8 dana od dana postupanja po točki II ove odluke dostavi tuženiku dokaz o istom (točka III. izreke).
2. Tužitelj je protiv osporene odluke pokrenuo upravni spor tužbom, osporavajući istu u cijelosti zbog bitne povrede pravila postupka, pogrešne primjene materijalnog prava te pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja. U tužbenim razlozima, u bitnom, tužitelj se poziva na zakonske i podzakonske odredbe kojima je regulirana predmetna stvar te ističe kako se peticija zainteresirane osobe ne može smatrati zahtjevom za zasnivanjem pretplatničkog ugovora u svrhu pružanja univerzalne usluge, a koji zahtjev odredbe Zakona o elektroničkim komunikacijama („Narodne

novine“, broj 73/08., 90/11., 133/12., 80/13., 71/14. i 72/17.- dalje u tekstu: ZEK) i Pravilnika o univerzalnim uslugama u elektroničkim komunikacijama („Narodne novine“, broj 146/12., 82/14. i 41/16.-dalje u tekstu: Pravilnik) smatraju predujetom pružanja univerzalne usluge. Da se peticija ne može smatrati zahtjevom vidljivo je iz činjenice da ista nije podnesena na standardnom obrascu zahtjeva za zasnivanjem pretplatničkog ugovora te ne sadrži propisane minimalne sastavnice zahtjeva (cijena, trajanje ugovora, adresa itd.) propisane člankom 8. Pravilnika o načinu i uvjetima obavljanja djelatnosti elektroničkih komunikacijskih mreža i usluga („Narodne novine“, broj 154/11., 149/13., 82/14., 24/15. i 42/16.). Stoga je tuženik, nalažući tužitelju omogućavanje univerzalne usluge na području naselja Radunić, bez da su korisnici prethodno podnijeli za to predviđeni zahtjev, povrijedio odredbe članka 35. stavka 1. ZEK-a, te članka 18. stavka 1. i članka 17. stavka 7. Pravilnika. Nadalje, tužitelj osporava da bi se ovdje radilo o razumnom zahtjevu korisnika, pri čemu upire na članak 35. stavak 1. ZEK-a i članak 18. Pravilnika. S tim u vezi navodi kako zakonodavac nije predvidio dužnost univerzalnog operatora da realizira svaki zahtjev za univerzalnim uslugama, već samo onaj koji zadovoljava uvjet razumnosti, a što je navedeno i u odluci tuženika. U konkretnom slučaju tuženik je utvrdio da ulaganje od cca 180.000,00 kn u svrhu omogućavanja univerzalne usluge predstavlja razumno opterećenje tužitelju, uz obrazloženje da je pri odluci o razumnosti uzeo u obzir činjenicu da većem broju korisnika, odnosno većem dijelu naselja trenutno nije dostupna univerzalna usluga, sve bez konkretnog navođenja o kolikom je broju zahtjeva odnosno korisnika riječ. Stoga proizlazi da je tuženik ocjenu razumnosti visine potrebnog ulaganja određivao u korelaciji s nepoznatim brojem potencijalnih korisnika. Također je tuženik u potpunosti propustio obrazložiti zašto iznimno visoko financijsko ulaganje u svrhu zadovoljenja nepoznatog broja zahtjeva za univerzalnim uslugama smatra razumnim pa se tužitelj niti ne može upustiti u ocjenu razloga koji su bili od odlučujućeg značenja za donošenje osporene odluke. Slijedom svega navedenog, tužitelj predlaže ovom Sudu da tužbeni zahtjev usvoji i poništi osporenu odluku.

3. Tuženik, u odgovoru na tužbu, smatra tužbene navode neosnovanim. Sadržajno citira članak 35. stavak 1. i stavak 2. točku 1. ZEK-a, kao i odredbu članka 18. stavka 5. Pravilnika, prema kojima je operator univerzalnih usluga obvezan osigurati pristup univerzalnim uslugama svim fizičkim i pravnim osobama na cijelom području Republike Hrvatske po pristupačnoj cijeni, na temelju razumnog zahtjeva neovisno o njihovoj zemljopisnoj lokaciji, pri čemu univerzalne usluge obuhvaćaju pristup javnoj komunikacijskoj mreži i javno dostupnim telefonskim uslugama na nepokretnoj lokaciji, što omogućuje govornu komunikaciju, komunikaciju putem telefaksa i podatkovnu komunikaciju, uz brzine prijenosa podataka koje omogućuju djelotvoran pristup internetu, uzimajući u obzir raširene tehnologije kojima se koristi većina pretplatnika, te tehnološku ostvarivost. Tvrdnja tužitelja da se zahtjev s tim u vezi može podnijeti samo na obrascu nema uporišta niti u odredbama ZEK-a niti u odredbama Pravilnika, štoviše, takvo tumačenje bilo bi potpuno suprotno cilju i svrsi

pravnog instituta univerzalne usluge, svrha koje jest omogućavanje minimalnog seta komunikacijskih usluga svim krajnjim korisnicima, na cijelom području Republike Hrvatske. Pri tomu uvjet razumnog zahtjeva predstavlja izuzetak od obveze pružanja univerzalne usluge, a ne formalni preduvjet za njezino pružanje, budući operator univerzalne usluge neće biti u obvezi pružiti univerzalnu uslugu onom korisniku/korisnicima čiji je zahtjev „nerazuman“. U konkretnom slučaju jasno je da je veći broj individualno određenih korisnika putem svoje mjesne zajednice uputio tužitelju i tuženiku zahtjev (s navedenim osobnim podacima i potpisima) da im se osigura minimalni set usluga na koje po zakonu imaju pravo, slijedom čega bi ignoriranje takvog zahtjeva i upućivanje tih korisnika da podnesu individualne zahtjeve na obrascu tužitelja predstavljalo ničim utemeljeni prekomjerni formalizam i grubo ignoriranje prava korisnika. Nadalje, neosnovano tužitelj ističe da u osporenoj odluci nije obrazloženo zašto je zahtjev razuman, što je u izravnoj suprotnosti s obrazloženjem iste u kojoj je detaljno objašnjeno zašto je razumno očekivati od tužitelja da izvrši investiciju u svoju mrežu koja će omogućiti pružanje univerzalne usluge većem broju stanovnika naselja Ogorje. Dodatno, tuženik smatra iznenađujućom tvrdnju tužitelja prema kojoj iznos od procijenjenih 180.000,00 kn predstavlja iznimno visoko financijsko ulaganje te, s tim u vezi, navodi da je tužitelj sredinom lipnja 2019. lansirao kampanju pod nazivom „Brzi internet u svakom kutku Hrvatske!“, te da za jedno emitiranje plaća iznos od 24.600,00 kn, što znači da će u samo osam emitiranja propagandnog spota biti plaćen ukupan iznos procijenjenog financijskog ulaganja u mrežu. Za napomenuti je da u tom promidžbenom spotu tužitelj tvrdi da će učiniti upravo ono što u stvarnim okolnostima odbija učiniti, a to je ispuniti svoje obveze operatora univerzalne usluge i izvršiti nužne investicije u svoju nepokretnu mrežu te omogućiti stanovnicima mjesta kao što je Ogorje korištenje brzog interneta. Slijedom svega navedenog, tuženik smatra da je osporena odluka na zakonu utemeljena te predlaže odbiti tužbeni zahtjev kao neosnovan.

4. Zainteresirana osoba, uredno pozvana, nije u ostavljenom roku dostavila odgovor na tužbu.

5. Odgovor na tužbu tuženika dostavljen je tužitelju, sukladno članku 6. Zakona o upravnim sporovima („Narodne novine“, broj 20/10., 143/12., 152/14. i 29/17.).

6. Tužbeni zahtjev nije osnovan.

7. Odlučujući o zakonitosti osporene odluke u granicama tužbenog zahtjeva ovaj Sud nalazi kako nalogom tužitelju da u naselju Radunić omogući korištenje univerzalne usluge pristupa internetu s brzinama prijenosa podataka od najmanje 1 Mbit/s, tuženik nije povrijedio zakon na njegovu štetu.

8. Naime, razmatrajući sadržaj tužbenih navoda, kao i dokaze priložene svezu spisa, ovaj Sud nalazi da se osporena odluka ne može ocijeniti nezakonitom iz razloga na koje tužitelj upire u tužbi. To stoga jer je tuženik svoju odluku utemeljio na činjenicama koje su u postupku pravilno i u potpunosti utvrđene, nakon čega je, pravilnom primjenom odredbe članka 35. stavka 1. i stavka 2. točke 1. ZEK-a i članka 18. stavka 5. te članka 19. stavka 5. Pravilnika, osnovano zaključio kako je iz

rezultata provedenog mjerenja razvidno da na opisanim lokacijama stanovnici naselja Radunić ne mogu ostvariti univerzalnu uslugu, jer na tim lokacijama zbog prevelike duljine p.p. nije moguće pružiti Internet uslugu minimalne brzine prijenosa od 1 Mbit/s preko nepokretne mreže, te da se radi o razumnom zahtjevu korisnika da im se takva usluga omogući.

9. Pritom je tuženik dao argumentiranu i jasnu analizu razloga kojima se rukovodio zaključujući da se ovdje radi o razumnom zahtjevu većeg broja (određeno imenovanih) korisnika, kakvog upravo ima u vidu članak 18. stavak 1. u vezi stavka 5. Pravilnika, a koje razloge prihvaća i ovaj Sud, jer su utemeljeni na pravilnoj ocjeni dokaza provedenih u postupku te na pravilnom tumačenju relevantnih odredaba primijenjenog materijalnog prava.

10. Kako je, dakle, osporena odluka donesena u granicama zakonom propisanih ovlasti tuženika, koji je za istu naveo pravno relevantne razloge, obrazložene u smislu članka 98. stavka 5. Zakona o općem upravnom postupku („Narodne novine“, broj 47/09.), to ovaj Sud nije našao osnove osporenu odluku ocijeniti nezakonitom.

11. Trebalo je stoga, temeljem odredbe članka 57. stavka 1. Zakona o upravnim sporovima, tužbeni zahtjev odbiti kao neosnovan.

U Zagrebu 9. travnja 2021.

Predsjednica vijeća
Evelina Čolović Tomić, v.r.

Za točnost otpavka – ovlaštenu službenicu

Tanja Nemčić

